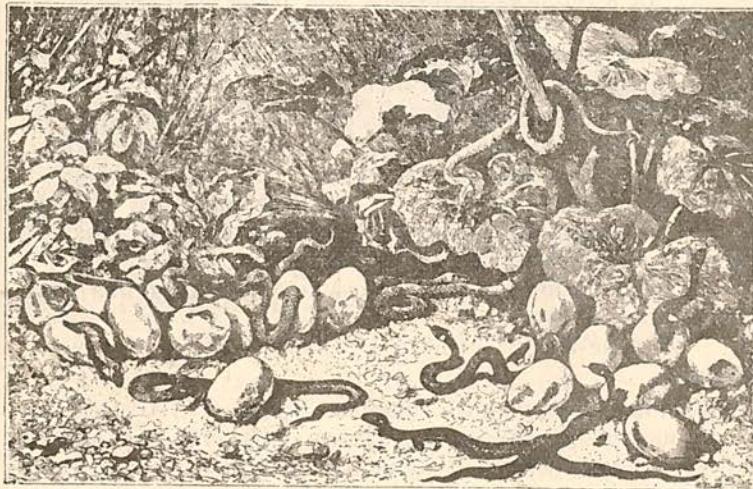

Рашка. Тей, за нищо на свѣта, нѣмаше да допустне, ковърниятъ му другарь самъ да заіграби иманьето. И, ето, тъкмо че ге настигне, Рацко успѣ да скочи и пакѣ побѣгна. Койчо слѣдъ него. Вжжето се обтѣгна помежду имъ. Мнозина орачи ги съгледаха, какъ заіврзани и двамата единъ за другъ съ вжже, тичаха като бѣумни на лу отъ „Градището“.

Тичаше Койчо съсъ всичка сила, а Рацко не тичаше, но хвѣрчеше... И ако не бѣ свѣрзанъ отдавна би избѣгалъ . . .

Но, ето, посрѣдъ една нива стѣрчи дебела круша. Рацко тичаше край нея. Койчо се досѣти и намѣсто да тича слѣдъ него, удари въ дѣсно. Крушата остана помежду имъ. Вжжето се опъна, дрѣпнаха се изведенажъ и двамата и паднаха и двамата на земята. Скочи Койчо скочи и Рацко и побѣгна насрѣща му . . .

— Ще бѣгашъ, а, изрева разяренъ Койчо и му стовари единъ юмрукъ въ лицето. . .

Червена струя кръвъ бликина изъ носа на Рацко и потече по бузата, по дрѣхитѣ му.